

DUTCH A2 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A2 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A2 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A, soit la section B. Écrivez un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

Kies deel A of deel B.

DEEL A

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema('s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 1 (a)

Met dertig kilometer per uur de wereld rond

- Rotterdam, 8 FEBR. De 28-jarige solozeilster Ellen MacArthur heeft het record solo non-stop rond de wereld zeilen met 32 uur verbeterd. Maandagavond 23.29 uur Nederlandse tijd passeerde ze na 71 dagen, 14 uur, 18 minuten en 33 seconden op zee bij het Frans-Bretonse eiland Ouessant de denkbeeldige finishlijn, onder het toezicht van de waarnemer van de World Speed
- 5 Sailing Record Council, die zich met verrekijker en stopwatch in de vuurtoren bij de eindstreep had verschanst. In de stikdonkere nacht was alleen het knipperende toplichtje in de mast van MacArthurs boot zichtbaar. “Ik kan het niet geloven”, stotterde ze in haar walkietalkie, toen ze eenmaal over de lijn was. “Het dringt niet tot me door dat het gelukt is.”
- Op 28 november vorig jaar vertrok ze bloednerveus vanaf de denkbeeldige startlijn tussen Engeland
- 10 en Frankrijk. De eerste twee weken op zee noemde ze “een verschikking”. Ook al zeilde ze in recordtijd naar de evenaar en Kaap de Goede Hoop, MacArthur kwam maar moeilijk in haar ritme. De generator begaf het, de watermaker ook en storm na storm trok over haar gebutste boot heen, die ze inmiddels Mobi had gedoopt. Na 28 dagen was ze op de hoogte van Australië en meldde ze meer bezig te zijn “met overleven dan met zeilen”. Haar grote slag sloeg ze tijdens de passage
- 15 van Nieuw-Zeeland naar Kaap Hoorn. Ondanks de aanwezigheid van ijsbergen rondde ze op 12 januari de zuidpunt van Zuid-Amerika.
- Uitgeput, maar optimistisch begon MacArthur aan haar laatste ruk noordwaarts, terug over de Atlantische Oceaan. De euforie kwam te vroeg. Het weer was verschrikkelijk, met tegenwind, hoge golven en verraderlijke depressies. “Ik kan al dagen niet gewoon staan, moet me overal
- 20 aan vasthouden.” Ze moest ter hoogte van Brazilië ook twee keer de 30 meter hoge mast in om reparaties uit te voeren; ze kwam er bont en blauw vanaf. Een brandwond op haar arm en een hoofdwond genazen ook niet snel door de klamme, zoute leefomgeving aan boord. MacArthur was op dat punt zo aan het eind van haar Latijn dat haar walteam haar gebood een etmaal lang na te denken of ze niet beter kon opgeven.
- 25 Rust tijdens een paar windstille dagen gaf MacArthur het zetje om door te gaan. Toch was het tot het laatste moment onzeker of ze zou slagen. Op dag 63 botste ze net niet op een walvis (ze voer erover heen) en tijdens haar passage van de Golf van Biskaje omschreef ze het stormachtige weer als ‘kapseis’-omstandigheden. De tocht vergde het uiterste van haar krachten. “Sommige momenten zijn echt te pijnlijk om aan terug te denken”, aldus een totaal uitgeputte Ellen MacArthur.

Florence van Berckel, artikel uit *NRC-Handelsblad*, 8 februari 2005, bewerkte versie

Tekst 1 (b)

We kwamen van Groenland en wilden om Ierland heen ten zuiden van Engeland langs, naar Rotterdam varen. Voorlopig waren we er nog niet want voor de kust van Zuid-Ierland kregen we toch een storm, dat horen en zien je verging! Tengevolge van het feit dat we zo dicht op de kust zaten, was door golfgrondwerking de gemiddelde afstand van het dal van een golf tot aan de top ervan minstens een meter of vijftig. Wat kwamen de golven er prachtig aan! “Van dit natuurverschijnsel ga ik eens lekker genieten,” dacht ik.

5 Tussen de sloepen stond een geweldig grote aardappelbak. Er zat geen deksel op. Die bak was drie bij drie meter en anderhalve meter hoog. Ik vlijde me neer op de aardappelen in dit verrukkelijke zeeledikant. Niemand zou me hier ooit zoeken of kunnen vinden! Nog geen drie meter achter me wapperde de Nederlandse driekleur. Hoe lag ik daar te genieten. Nu eens zakte ik een meter of 10 veertig en dan weer steeg ik duizelingwekkend hoog. Soms zag ik een golf aankomen, waarvan ik dacht: “Daar zullen we wel in blijven,” maar na een seconde of tien zag ik hoe het voorschip weer begon te rijzen. Het leek of we met ons schip groene bergen beklommen en even snel weer afdaalden! De rook uit de pijp woei tientallen meters boven mij naar achteren, op zo’n moment 15 dat we aan het klimmen waren.

Als we dan weer in een dal doken – al die tijd stond de kapitein zelf aan het stuur en zorgde ervoor dat we iedere golf loodrecht namen zag ik de pijp diep beneden me. Even werd ik wolkenhoog opgetild en zag ik honderden van die waanzinnige golven in het rond. Nooit van mijn leven heb ik zo’n deining gezien. Van een horizon was eigenlijk geen sprake: waar het ene moment nog de 20 lucht was geweest, was het volgende moment nog slechts een groene keiharde muur van water te ontwaren. Dan priemde de zon in mijn gezicht, zij het voor eventjes, want nu woei het roet uit de hoge smalle zwarte pijp weer recht in mijn gezicht en tegen de aardappelen. Tot we even recht op een top lagen, om naar beneden duikend alles weer over te doen.

25 Zo moet ik me ongeveer, twee weken na de bevruchting, ook hebben gevoeld in de buik van mijn moeder, toen mijn vader haar, bij een bezoek aan het Luna-pretpark, in de schommel steeds hoger en hoger duwde.

J M A Biesheuvel, bewerkt fragment uit *Storm op zee* uit de verhalenbundel *In de bovenkooi*, Meulenhof, Amsterdam, 1972

DEEL B

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema('s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 2 (a)**Natuurlijke natuur**

- Een jaar of negen moet ik zijn geweest toen ouders van een schoolvriendje overgingen tot de aanschaf van een jonge poedel. Het waren hoogstaande mensen want het beest mocht zijn staart houden en er werden geen rare patronen in zijn vacht uitgeschoren. Ik zag met verbazing dat een poedel, als je hem niet met snoeimes en heggenschaar te lijf ging, kon opgroeien tot een echte hond.
- 5 In niets leek het dier op zijn tot deftige gedrochten verbouwde soortgenoten. Nederland is een poedel. Met deze slogan doel ik niet op snelwegen, vliegvelden en industrieterreinen. Ook niet op voortuintjes met gewiede bloemperken en gladgeschoren gazons. Ik heb het over wat in Nederland natuur heet. Die is gecoupeerd en geschoren. Graslanden worden gemaaid, anders ontstaat er bos en hebben zeldzame bloemetjes geen kans meer. Links en rechts
- 10 worden complete bossen uit de grond gestampt volgens een ordentelijk, door een ingenieursbureau opgesteld bestek, dat aangeeft waar de eiken moeten worden neergezet, waar de populieren en waar de open plekken moeten komen. Andere instanties zijn op zoek naar de natuur van vóór de mens, om het zo maar te zeggen. Hun plan is om het oerlandschap te restaureren. Dus worden er zijgeulen van de rivier de Rijn onder de vervuilde klei vandaan gepeuterd en wordt er met grote
- 15 grazers gezeuld die er in precies de juiste aantallen per hectare moeten rondlopen, anders gaat er iets fout. De Nederlander is blijkbaar niet bij machte zijn omgeving te accepteren zoals die is. Dit volk is twintig eeuwen bezig geweest de natuur klein te krijgen en dat is gelukt. Nederland is nu ingericht. Niet af, want we vinden het aardig om op z'n tijd iets te verbouwen, maar we hebben wel degelijk alles onder controle. Niets gebeurt zonder een daartoe vooraf opgesteld plan.
- 20 Waartoe dient nu deze tirade? We zouden de moed eens moeten opbrengen de verknijpte poedel met rust te laten, we moeten ophouden zijn nagels te vijlen of strikken om zijn nek te doen. Minder cryptisch: zou het niet aardig zijn om de fouten uit het verleden niet uit te wissen, behalve voorzover de natuur dat zelf doet? Leg die akker braak, doe niets, kijk wat er gebeurt. Ja, maar dat is zo
- 25 eenvormig, hoor ik de natuurbeheerders zeggen, en het duurt zo lang voor je weer een gevarieerde natuur hebt met een maximale biodiversiteit. Ik vind dat argumenten uit de videoclipcultuur. Als we niet eens het geduld kunnen opbrengen een paar generaties te wachten tot de natuur onze gedrochten heeft verteerd, zijn we geen natuur waard. Overal waar de mens even niet harkt, zorgt de natuur voor iets prachtigs. De echte poedel komt dan vanzelf tevoorschijn. Het zijn fascinerende processen voor wie het geduld heeft om ze te zien en ze kunnen zich voltrekken
- 30 zonder dat de geschiedenis van het land eerst met motorzaag en bulldozer wordt aangepast aan het door ons 'gewenste' ecosysteem. Laat dus op het gebied van natuurbeheer honderd bloemen bloeien.

Anonieme auteur, URL: <http://www.ridder.punt.nl>, 27 maart 2005, artikel, bewerkte versie

Tekst 2 (b)

Deze aarde, wij hebben ze opgebruikt:
grond, wateren, beemden, bomen,
de vrucht die smaakt, de bloem die ruikt,
en 't land waarvan wij dromen.

- 5 Wat geven wij onze kinderen mee
behalve spreuken en kogels?
niet eens het zuiv're zout van de zee
en 't zingen van de vogels.

- 10 Maar wél het gif en het haastige kruit,
en haat die alom kan passen.
Sindsdien doven de lentes uit
en dorren vroeg de grassen.

- 15 Belofte slaat over in ongeduld
voor wie geen hoop meer bewaren.
Wat zijn wij onder zoveel schuld?
bedriegers of barbaren?

Herwig Hensen, uit: *Verzamelde gedichten*, Den Gulden Engel, Antwerpen, 1988
